

Arrest

nr. 31 796 van 21 september 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 5 mei 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 25 mei 2004 het Rijk binnen en diende op 27 mei 2004 een asielaanvraag in. Op 9 juni 2006 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Pakistaanse nationaliteit bezitten en afkomstig zijn van het dorp Pindi Bhago (district Sialkot). In 1996 zou uw broer zich bekeerd hebben tot het ahmadi-geloof. Tengevolge zijn bekering zou hij problemen hebben gekregen met de extremistische Organisatie Khatme Nabuwat en het dorp in 1997 hebben moeten verlaten. Hij zou lange tijd spoorloos zijn geweest. Op 12 december

1998 zou u zich ook tot het ahmadi-geloof hebben bekeerd. U zou contacten hebben gehad met de plaatselijke ahmadi-gemeenschap maar geen speciale functie hebben bekleed. Op een bepaald ogenblik zou uw oom, die lid zou zijn van de Khatme Nabuwat, vernomen hebben dat u zich had bekeerd. U zou meermaals door uw oom bedreigd zijn. In april 1999 zou u door de Khatme Nabuwat zijn aangevallen. U zou geslagen zijn en met een mes in uw hand zijn gestoken. Eind 1999 zou u opnieuw door de Khatme Nabuwat zijn aangevallen. Uit veiligheidsoverwegingen zou u in januari 2001 door uw ouders naar het Marrey College in Sialkot zijn gestuurd. In maart 2001 zou u in het college een maulvi uit uw dorp zijn tegengekomen. In september 2002 zou u te horen hebben gekregen dat u geen toestemming kreeg om deel te nemen aan de examens. U zou toen het college hebben verlaten en een lederzaak in Sialkot hebben geopend. Af en toe zou u uw ouders in het dorp gaan bezoeken zijn. In december 2003 zouden ook uw beide ouders zich tot het ahmadi-geloof hebben bekeerd. Sindsdien zouden de problemen voor u en uw familie erger zijn geworden. In januari 2004 zou de Khatme Nabuwat het ouderlijke huis in Pindi Bhago hebben aangevallen en uw ouders hebben geslagen. Ook zou het ouderlijke huis in brand zijn gestoken. Na dit incident zouden uw ouders bij u in Sialkot zijn ingetrokken. In maart 2004 zou de verantwoordelijke maulvi van de religieuze school in de buurt samen met enkele andere maulvis van de Khatme Nabuwat uw woning zijn binnengevallen. De inboedel van uw huis zou vernield zijn en uw ouders zouden geslagen zijn. Na dit incident zou u een klacht hebben ingediend bij de politie. De politie zou toen op 9/03/2004 een FIR (First Information Report) hebben opgesteld en u hebben meegedeeld dat u zichzelf moest beschermen. U zou toen uw ouders naar een tante in het district hebben gestuurd. Uzelf zou zijn ondergedoken bij een vriend in Sialkot. Begin mei 2004 zou er een artikel zijn verschenen in de krant "Weekly Akhbar-e-Sialkot" waarin stond dat u beschuldigd werd van het prediken van het ahmadi-geloof en moest worden opgepakt. Op 25 mei 2004 zou u Pakistan hebben verlaten en via Turkije naar België zijn gekomen. U zou op 25 mei 2004 in België zijn aangekomen. Op 27 mei 2004 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Na uw aankomst in België zou u vernomen hebben dat uw broer opnieuw in Pakistan woont. Na uw vertrek uit Pakistan, met name op 17/11/2004, zouden enkele maulvi's een klacht tegen u hebben ingediend. U zou beschuldigd zijn van het prediken van het ahmadi-geloof.

B. Motivering

Niettegenstaande aanvankelijk een beslissing werd genomen dat verder onderzoek van uw asielaanvraag noodzakelijk was, dient nu in deze fase van de procedure te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. Er dient immers te worden opgemerkt dat een aantal elementen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag en ingeroepen vrees voor vervolging aantasten.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u ter ondersteuning van uw asielaanvraag onder meer een origineel FIR (dd. 9 maart 2004) neerlegde. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt echter dat men enkel een kopie van het FIR kan bekomen en het originele FIR in het logboek wordt bijgehouden. Dit maakt het zeer onwaarschijnlijk dat u dit document in uw bezit zou kunnen hebben en roept ernstige vraagtekens op betreffende de authenticiteit ervan. Tijdens uw interview in ten gronde werd u hiermee geconfronteerd. U verklaarde dat u inderdaad op de hoogte bent van het feit dat het onmogelijk is om een origineel FIR te bekomen, maar verklaarde dat de politie u een vals document zou hebben gegeven. Deze verklaring is weinig geloofwaardig (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 6).

Verder dient te worden gesteld dat voor wat betreft het door u neergelegde krantenknipsel uit de "Weekly Akhbar-e Sialkot", waarin vermeld wordt dat u beschuldigd wordt van prediken van het ahmadi-geloof, enkele bedenkingen kunnen worden gemaakt. Tijdens uw interview in dringend beroep verklaarde u dat "Weekly Akhbar-e Sialkot" een publicatie is van de anti-Ahmadi Organisatie Khatme Nabuwat (zie gehoorverslag CGVS, DB, p. 10). Na het gehoor werd door de research-dienst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen, CEDOCA, contact opgenomen met de Ahmadi Muslim Association' in België en met het Pakistaanse hoofdkwartier van de ahmadi-gemeenschap in Rabwa. Uit deze informatie blijkt dat de ahmadi-gemeenschap deze publicatie niet kent. Dit is uiterst bevreemdend. In ten gronde werd u met deze informatie geconfronteerd. Uw verklaring als zou u nooit hebben gezegd dat dit een krant is van de Khatme Nabuwat is niet afdoende (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 8). Zelfs zouden er, zoals u verklaarde, maulvi's werken voor deze Organisatie dan blijft het vreemd dat de ahmadi-gemeenschap deze publicatie niet kent of er nog nooit van gehoord heeft. Tijdens uw gehoor in ten gronde legde u nog een tweede krantenknipsel neer, waarin wordt vermeld dat u het geloof predikt en moet worden gestraft. Aan dit document kan geen enkele officiële bewijskracht worden gegeven aangezien het enkel een knipsel uit een krant betreft zonder officiële hoofding of datum van publicatie.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat er een aantal niet onbelangrijke tegenstrijdigheden bestaan tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zich op 12 december 1998 bekeerde en uw broer zich in 1999 of 2000 bekeerde (zie gehoorverslag DVZ, p. 13-14). In tegenstelling hiermee verklaarde u tijdens uw interview in dringend beroep voor het CGVS dat uw broer zich vóór u bekeerde, meerbepaald in 1996 (zie gehoorverslag CGVS, DB, p. 2). Verder verklaarde u voor DVZ dat u twee dagen na het incident in januari 2004, waarbij uw huis in Pindi Bhago in brand werd gestoken, een klacht indiende bij de politie van Sabiz Peer en er hiervan een FIR werd opgesteld die u tevens neerlegde ter ondersteuning van dit aspect van uw asielverklaringen (zie gehoorverslag DVZ, p. 14). Hierbij dient te worden opgemerkt dat de inhoud van de door u neergelegde FIR niet strookt met uw verklaringen op DVZ: uit de vertaling van het FIR blijkt dat het dateert van maart 2004. In dit verband dient verder te worden opgemerkt dat uit uw relaas voor DVZ kan worden afgeleid dat u na de twee incidenten die plaatsvonden 1999 naar de politie bent gestapt (zie gehoorverslag DVZ, p. 13). In strijd hiermee verklaarde u voor het CGVS in ten gronde dat u slechts één keer naar de politie bent gegaan, meerbepaald naar aanleiding van het incident in 2004 (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 9-10). U voegde er in ten gronde aan toe dat u na de voorgaande incidenten niet naar de politie bent gegaan omdat uw vader u dit afraadde (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 10). Tijdens het interview in ten gronde werd u geconfronteerd met bovenstaande incoherenties. De verklaring die u hiervoor opgaf is niet afdoende (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 10). Verder verklaarde u in dringend beroep dat u over uw problemen heeft gesproken met de lokale president van de ahmadi-gemeenschap, Mustaq Ahmad (zie gehoorverslag CGVS, DB, p. 13). Toen hiernaar in ten gronde werd gevraagd zei u uitdrukkelijk dat u niet met de lokale verantwoordelijken van de gemeenschap heeft gepraat (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 7). In dit verband dient verder te worden opgemerkt dat u in ten gronde verklaarde dat er nooit, behalve misschien voor mensen die een functie bekleden binnen de gemeenschap, een onderzoek wordt gestart als er problemen zijn voor Ahmadis (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 9). Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat een ahmadi die geconfronteerd wordt met een ernstig probleem, de plaatselijke voorzitter moet verwittigen, die vervolgens een onderzoek ter zake start. Het resultaat van het onderzoek wordt dan naar het hoofdkwartier van Rabwa gestuurd, ter info of om instructies te krijgen. Een panel van ahmadi-advocaten geeft dan bijstand aan de betrokkene. Wat er ook van zij, betreffende de door u neergelegde FIR van 17/11/2004, waarin u beschuldigd wordt van prediken, dient bovendien te worden opgemerkt dat niets in uw asielrelaas erop wijst dat er ook effectief gevolg is gegeven aan deze klacht en er aldus een gerechtelijke procedure tegen u zou zijn opgestart. Toen gevraagd werd of er ook een arrestatiebevel of andere gerechtelijke documenten, zoals dagvaardingen tegen u werden uitgevaardigd, moest u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 5). Tenslotte zijn de overige door u neergelegde documenten, namelijk een domiciliecertificaat en een ontvangstbewijs van de ahmadi-gemeenschap in België niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor de status van vluchteling.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker toont zijn identiteit niet aan door middel van originele identiteitsdocumenten met foto. Verzoeker legt vage verklaringen af over het feit of hij al dan niet een identiteitskaart heeft gehad. Oorspronkelijk verklaarde hij op DVZ dat zowel zijn identiteitskaart als zijn paspoort door de smokkelaar werd afgenomen. Op het CGVS verklaarde hij over zijn identiteitskaart: *"Ik heb nooit één laten maken. Ze schrijven altijd op "Ahmadi". Vroeger had ik er wel één. Waar is die nu? Smokkelaar nam ze af"* (zie gehoorverslag CGVS DB, pg.11). Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker betwist niet dat Pakistaanse onderdanen over een identiteitskaart beschikken. Verzoeker is naar school geweest, heeft een lederzaak geopend en zou een klacht neergelegd hebben bij de politie. Dat hij dit kon zonder zich genoegzaam te legitimeren kan aldus niet overtuigen.

3.1.1. Verzoeker legt een kopie van een domiciliëcertificaat neer wat geen bewijs van identiteit inhoudt. Het is bovendien vaste rechtspraak dat fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoe dan ook is het domiciliëcertificaat enkel een mogelijk bewijs van verzoekers woonplaats vóór 2001. Verzoeker zou ondertussen verhuisd zijn omwille van zijn problemen en een lederzaak geopend hebben in Sialkot maar legt hierover geen documenten neer. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit en zijn verblijfplaats voor zijn vertrek uit Pakistan, houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas.

3.1.2. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg en van het tijdstip van zijn vertrek onmogelijk. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid een paspoort voor te leggen.

3.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Verzoeker legt twee FIR's neer en twee krantenartikelen ter staving van zijn asielrelaas. Omtrent het feit dat hij een originele FIR neerlegt, terwijl uit informatie uit het administratief dossier blijkt dat dit onmogelijk is, stelt verzoeker *"dat zulks niet uitsluit dat deze algemene regel op een gegeven ogenblik door een bepaald individu veronachtzaamd kan worden, zodat het "onmogelijke" toch gebeurt. (...) Dat verzoeker overigens het idee had (en heeft) dat hem het F.I.R. werd meegegeven om het duidelijk te laten merken dat men zijn klacht niet ernstig nam, en dat men doodeenvoudig geen onderzoek zou doen"*. Omtrent het anti-ahmadi karakter van de krant waaruit het neergelegd artikel uit komt, stelt verzoeker dat zijn woorden overtrokken weergegeven zijn en wijst hij erop dat de authenticiteit van het artikel niet in twijfel getrokken wordt.

3.3.1. Daargelaten het feit of de krant "Weekly Akhbar-e-Sialkot" al dan niet een anti-ahmadi karakter heeft, wat verzoeker niet aantoonst, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat deze krant niet gekend is in Pakistan, noch bij de "All Pakistan Newspaper Society", noch bij een "toonaangevende journalist" en evenmin bij de consul in Pakistan, wat de authenticiteit van het artikel sterk ondermijnt te meer daar verzoeker geen bijkomende bewijzen aanbrengt. Het tweede krantenartikel kan evenmin overtuigen aangezien verzoeker slechts een kopie van een gedeelte van een krantenpagina neerlegt en aldus niet duidelijk is uit welke krant het zou komen. Het is een feit van algemene bekendheid dat kranten niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling, en hun bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is. De neergelegde krantenartikelen komen dan ook voor als complaisancestukken gefabriceerd voor onderhavige procedure.

3.3.2. Wat de FIR van 09/03/2004 betreft, beperkt verzoeker zich tot eigen hypothetische veronderstellingen die niet van aard zijn de objectieve informatie uit het administratief dossier te weerleggen en de authenticiteit van het document aan te tonen. Ook al had verzoeker geweten dat een authentiek stuk niet regelmatig verkregen kon worden, dan nog had hij dit nuttig en spontaan moeten

toelichten op het CGVS. Dit is niet het geval. Dit klemt temeer daar de inhoud van de FIR niet overeenstemt met verzoekers verklaringen. De FIR maakt melding van het feit dat verzoeker thuis lag te slapen wanneer de Mollahs zijn huis binnenvielen, hem met de dood bedreigden en vervolgens zijn huis in brand staken terwijl verzoeker steeds heeft verklaard dat enkel zijn ouders op dat ogenblik in zijn huis waren en door de indringers werden geslagen (zie gehoorverslag CGVS DB, p.8 en vragenlijst DVZ p.14). Zelfs al zou deze FIR *“alle incidenten waarvan we het [slachtoffer] werden”* (zie gehoorverslag CGVS DB, p.9) bevatten, dan nog geeft verzoeker geen aannemelijke verklaring waarom hij niet eerder melding maakte van de brandstichting in zijn huis. Verzoeker faalt zowel naar de inhoud van zijn asielrelaas als naar de vorm van de neergelegde documenten zodat zijn verklaringen bedrieglijk voorkomen.

3.3.3. Voor zover de tweede FIR waarachtig is, toont deze enkel aan dat een klacht is neergelegd tegen verzoeker, maar is dit geen bewijs van vervolging. Dit klemt temeer daar verzoeker niet op de hoogte is of er verdere juridische stappen tegen hem ondernomen zijn, terwijl de FIR dateert van 2004 (zie gehoorverslag TG, p.5).

3.4. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen, stelt verzoeker *“Dat het hier en daar gaat om kleine onzuiverheden, die afhangen van de manier waarop één en ander vertaald is”*. Wat de tegenstrijdigheden omtrent de data van bekering en het ogenblik dat verzoeker naar de politie stapte betreft, wijt verzoeker dit aan de duur van het gehoor op DVZ en is er volgens hem sprake van een misverstand of misinterpretatie. Wat betreft zijn contacten met de lokale Ahmadi-verantwoordelijken, verwijst verzoeker naar zijn eigen ervaringen ter plaatse. Ten slotte stelt verzoeker dat het niet verwonderlijk is dat *“er her en der afwijkingen optreden”* vermits het *“over traumatische gebeurtenissen gaat, die verzoeker onbewust tracht te verdringen”*.

3.4.1. Verzoeker tracht de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. De tegenstrijdigheden blijken duidelijk uit het administratief dossier, misinterpretatie, noch misverstand vormen een aannemelijke verklaring. Bovendien betreft het essentiële en eenvoudige informatie over de kern van verzoekers asielrelaas die het gehele familiegebeuren in een andere context plaatst. Met name moet verzoeker eenduidig kunnen verklaren wie het eerst bekeerd was en waarom de rest van de familie eveneens de noodzaak voelde om zich te bekeren. Vergetelheid door de “traumatische” ervaring biedt hiervoor geen aanvaardbare verklaring. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande. Verzoekers bekering kan dan ook niet overtuigen en komt voor als een blote bewering die niet steunt op een waarachtig gebeuren. De neergelegde kwitanties van de Belgische Ahmadi-beweging, tonen hoogstens aan dat verzoeker giften gestort heeft op hun rekening, maar brengt geen meerwaarde tot zijn asielrelaas, noch toont het zijn geloofsovertuiging aan.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Omtrent de toekenning van de subsidiaire beschermingstatuut stelt verzoeker: *“Indien deze feiten als bewezen worden beschouwd, dan moet meteen het statuut van vluchteling worden toegekend; worden deze niet aanvaard, dan lijkt er geen ruimte te zijn voor toepassing van het subsidiaire beschermingstatuut”*.

4.2. Verzoeker vraagt bijgevolg geen toekenning van subsidiaire bescherming. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker brengt geen bijkomende elementen aan voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig september tweeduizend en negen door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK